

fredsstiller, og man derfor vil ind paa noget nyt, er det ikke nogen heldig Løsning, at man saa, hvis man ikke kan blive enig, bliver ved status quo. Lad os tage det Tilfælde, at to Forældre føler, at de ikke er i Stand til at opdrage et Barn, at det trænger til at komme under nye Omgivelser, komme under en anden Varetægt, men de kan ikke blive enige om, om det skal være paa Herlufsholm eller Sorø. Jeg nævner kun dette eksempelvis, jeg mener det ikke bogstaveligt. Naar den ene nu vedblivende foretrækker det ene og den anden det andet, bliver det ved status quo, det vil sige, at saa bliver Barnet paa det tredje Sted, hvor man i Forvejen har opgivet Ævred og erkendt, at man ikke magtede Opgaven. Man forhindrer derved Barnet i at komme under de Omgivelser, der kunde føre frem til en lykkelig Opdragelse. Derfor er det, jeg siger, at det er ikke noget, man kan slaa sig til Ro med, at lade alt blive ved det gamle, hvis Forældrene ikke bliver enige. Status quo kan være højst ubehagelig og til Skade baade for Forældrene og Børnene. Og det er jo netop det, man stræber at komme bort fra. Derfor mener jeg ikke, at denne Løsning er heldig. Naturligvis kan man have Ret i, at det aldrig er rart, at Trediemand skal blandes ind i Forholdet, og heller ikke, at han skal blande sig ind i Ægteskabsforholdet. Udsigten dertil kunde dog maa-ske virke saaledes, at den fik Forældrene til lettere at blive enige, end de maaske ellers vilde blive det, saa at man kunde undgaa den Udvej at henvende sig til Trediemand. Det er heller ikke noget, som kan siges at være et rent Slag i Luften.

Jeg er derfor ikke af den højtærede Ministers Tale blevet overbevist om, at fordi Administrationen i Øjeblikket, hvor Sagen endnu ikke staar som en tvingende Nødvendighed, modsætter sig den og siger, at den ikke kan gennemføres, maa Sagen blive staaende, hvor den nu staar. Det er netop mange Gange først, naar man faar Kniven paa Struben, at man finder de rette Udveje; det er Nøden, som lærer nøgen Kone at spinde. Saaledes er det ogsaa i Administrationen; naar denne skal finde en Udvej, vil den rimeligvis ogsaa meget lettere i et dog ikke saa overordentlig indviklet Forhold som dette her finde den Udvej, som de paagældende trygt kan følge, og som letter Sagen for alle Parter.

Det er saadanne Betragtninger, der forekommer mig at være de afgørende. Den højtærede Minister synes, jeg er for lyrisk. Naa ja, den ene er lidt mere lyrisk, den anden lidt mindre lyrisk. Jurister har

jo ikke Ord for at være egentlig lyriske, og de er altsaa for saa vidt undertiden mindre modtagelige for Lyrik, naar den kommer fra anden Side. Men jeg antager, at den højtærede Justitsminister med det lyriske har ment, at jeg talte med en vis — ja, hvad skal jeg kalde det — Varme. Ja, vel, var det det, der mentes med Udtrykket, saa har jeg ikke det mindste at indvende derimod. Jeg synes, man har Lov til at tale med en vis Varme, man har Lov til at tale saaledes, at Tilhørerne føler, at den, der taler, taler ud af sin Personlighed, taler ud af Fornemmelser, som han selv føler sig knyttet til og forpligtet til at udtale sig om. Og giver det hans Tale et Skær af Lyrik, er det ingen Skavank, hvis der i øvrigt intet er at indvende derimod. Bliver Lyrikken tom, er jeg enig med den højtærede Minister i, at saa hører den ingen Steder hjemme, i alt Fald ikke her i Rigsdagen; og har der været noget tomt i det, jeg sagde, maa jeg naturligvis ogsaa finde mig i, at det understreges. Men blot dette, at det udtalte til en vis Grad er lyrisk, er ikke nogen absolut Indvending derimod i Realiteten.

Naa, jeg anbefaler atter de to Ændringsforslag, som jeg i dette Øjeblik er Ordfører for. At det skulde føre til noget at fortsætte Forhandlingerne her i Salen om et saadant Spørgsmaal, har jeg ingen Tiltro til, men nu maa Afstemningen jo vise, hvad der vil sejre: enten det, som jeg, og saa vidt jeg kan forstaa ogsaa den øvrige Rigsdag, kalder for Retfærdighed, eller Hensynet til de Vanskeligheder, som Administrationen med en vis Mangel paa Tillid til sig selv lægger saa stærk Vægt paa, at den hellere vil have, at hele Sagen skal ligge hen.

Justitsministeren (Rytter): Jeg bad det ærede 17de landstingsvalgte Medlem (Trier) om eventuelt at anvise Veje, ad hvilke man kunde administrere denne Lov. Det ærede Medlem kom egentlig ikke med mange Forslag i denne Retning. Jeg indrømmer paa Forhaand, at eet Forslag selvfølgelig ogsaa vilde være tilstrækkeligt. Men det ærede Medlem nøjedes egentlig med at sige: Ja, lad os blot gennemføre den omhandlede Bestemmelse, for ligesom Nøden lærer nøgen Kvinde at spinde, som det hedder, saaledes skal Nøden ogsaa nok lære Administrationen at gennemføre denne Lov. Men Administrationen siger jo netop: Vi kan ikke gennemføre denne Lov, den vil medføre et saadant Spild af Tid, en saadan Korrespondance, at Loven ikke kan gen-